

Tamara Štajner
GOSENIČJI KOŽUH

Za Poppy

PRVI DEL

*In imeti le lastno življenje je za tistega,
ki je že videl jajce, žrtev.*

Clarice Lispector, Kokoš in jajce

Jagoda

»Takšne žlahnte kapljice pa menda ja ne bomo zapravljali!« zakliče Jagoda v praznem salonu in zvrne preostanek šampanjca v kozarec. Malo prej sta si z zadnjo stranko privoščili aperitiv. Pomisli na Maxa, prevzame jo lahen občutek svobode: samo še povedati mu moram, potem bo končno vsega konec. Danes jo želi peljati na zmenek, je rekel. Da se ji oddolži. Pred nekaj dnevi se je spet zgodilo.

»Ne, tega se ne grem več,« se glasno bodri in v ogledalu nazdravi sami sebi: »Naj se konča!« Na dušek izpije, nato pospravi kozarec v pomivalni stroj, pobere svoje stvari in zaklene salon.

Pozna je. Na trgu Stephansplatz za hip pomisli, da bi šla na podzemno, a gre raje peš. Mimo fijakarjev pohiti po Rotenturmstraße do trga Schwedenplatz. Ljudje brzijo v vse smeri, zbegani turisti iščejo pot do priljubljenega lokala Griechenbeisl, tri sključene frančiškanke vrvijo k večerni maši v stolnico. Spretno se prebija skozi gnečo, prečka tramvajske tire in končno prispe do mostu Schwedenbrücke. Spodaj se ob Donavskem kanalu pred lokali zbirajo živahne gruče ljudi. Popoldanska sopara je popustila. Le še deset dni je do poletnega solsticija.

Sredi mostu obstane in opazuje strešne napušče okoliških stavb, ki se zrcalijo v Donavi. Na terasi bara Motto am Fluss se neka ženska v lahkotni poletni obleki naslanja na ograjo, srka koktajl, si gladi lase in nagiba glavo v stran, medtem ko ji njen spremljevalec

zapeljivo šepeta v uho. Jagoda motri njun igrivi flirt: bežni dotiki po nadlahteh, potem se malce oddaljita in takoj zatem še tesneje približata drug drugemu. Jagoda odvrne pogled. Njuna zaljubljenost jo močno zaskeli. Tudi z Maxom sta bila nekoč srečna. Brezskrbna. Kako hitro se je vse spremenilo, razmišlja. Potem končno prečka most in zavije v Praterstraße. Ja, odločena je: še danes mu pove.

Po ozkih ovinkastih ulicah četrti Leopoldstadt zavije v Zirkusgasse. Ko prispe do svojega stanovanjskega bloka, z nogo potisne vrata. Ključavnica je pokvarjena. Razpadajoča vrata, poččkana z grafiti, so že mesece odprta. Stene na stopnišču so na več mestih popackane. Omet se kruši. Po kamnitih stopnicah se povzpne v tretje nadstropje. Leta hoje so jih izdolbla. Pred vrati stanovanja brska po torbi, dokler ne začuti puhaste krznene kroglice s šopkom ključev. Cingljajo, ko išče režo. Ključavnica zaškrta, vrata zaškripljejo. Stopi na ozek temen hodnik in prisluhne. V stanovanju vlada tišina. Čudno, si misli, saj mora biti doma, hotel je, da greva ven.

»Max?« Nobenega odgovora. Odpre vrata kopalnice, pogleda v kuhinjo. »Max? Ma-ax!« Kje je, se sprašuje, prevzame jo neprijeten občutek. Na hodniku odloži torbico na stol in odpre okno, ki gleda na pusto betonsko dvorišče brez enega samega drevesa. Zadaj, pred kantami za smeti, tri deklice s pisanimi kredami rišejo kvadrate po asfaltu in skačejo: ristanč. Kot otrok je Jagoda to igro obvladala. Tik pod njenim oknom se deček na kolesu s pomožnimi kolesci

vozi sem in tja: »Mami, mami,« vriska, »poglej, kaj znam!«

Njegova mama stoji naslonjena na zid, smehlja se mu, kadi in telefonira. Ob pogledu na cigareto si jo zaželi tudi Jagoda. Odpre torbico, nestrpno brska po njej in končno najde pomečkan zavojček Marlboro. Prižge si jo.

»Engin,« Jagoda zasliši žensko na dvorišču, »pridi, večerja bo!«

Deček jo pogleda čez ramo, njegovo kolo je usmerjeno proti steni hiše. Nekaj trenutkov zasanjano zre predse, nato naredi nekaj korakov nazaj in skuša obrniti kolo v drugo smer. Ko mu končno uspe, zmagoslavno krene proti mami.

»Braaaaavo!« vzklikne ta in razpre roke. Ko deček prispe do nje, ga dvigne s kolesa in v tesnem objemu zavihti njegovo telesce sem in tja.

Jagoda ugasne cigareto. Do filtra pokajeno. Le kako je prišlo do tega, se vpraša, ko spet pomisli na Maxa. Ni bilo vedno tako. Nekoč jo je imel rad. Ja, ljubil jo je, takrat na začetku. Veliko sta se zabavala, tudi brezplačno prepustnico za toplice Oberlaa ji je priskrbel, kjer je delal kot maser. Pozneje sta se preizkusila v bungee jumpingu, jadralnem padalstvu in tandemskem skoku s padalom. Poleti sta na Lošinjju deskala. Po dobrem letu se je začelo. Max svojega besa ni in ni mogel nadzorovati, to je Jagoda že zgodaj opazila. Izbruhnil je lahko kadarkoli, kjerkoli, zaradi česarkoli. Takrat, na začetku, njegova jeza vsaj ni bila namenjena njej. A po tisti stvari z otrokom se je vse preobrnilo. Naenkrat je Jagoda postala osrednja tarča

njegovih nepredvidljivih izbruhov. Nista poiskala pomoči, ki bi jo tako nujno potrebovala. Tudi si nista stala ob strani, nista skupaj žalovala. Prepad med njima se je sprva počasi, potem pa vedno hitreje večal, se poglobljal in nazadnje postal nepremostljiv. »Mah, vse je do konca zavoženo,« zamrmra in se mimo dnevne sobe napoti v spalnico. »Max? Ma-ax!«

Iz kabineta, ki meji na spalnico, skozi priprta vrata nenadoma zasliši grlene in ploskajoče zvoke. Visok ženski glas teatralno stoka. Pa to ni res, ne že spet, si misli in odpre vrata. Ta mali kabinet je najtemnejši kotiček njunega dvoinpolsobnega stanovanja. Tu imata računalnik, športno opremo in tisto pokvarjeno sobno kolo, ki se ga še vedno nista znebila. Jagoda ujame še drobce dialoga: »... yeah, you like that ... tell me you like that ...« Namesto da bi zaprl okence z videom, Max brezbrizno pritisne na pavzo in v črnem vrtljivem stolu še naprej bulji v zamrznjeno sliko. Kaže golega moškega in žensko v perilu iz laleksa z izrezom na zadnjici, ki se sklanja čez klop za fitnes.

»Ej, mislim, a lahko to zapreš?«

Max se ne odzove. Nosi oprijete športne hlače in majico brez rokavov. Vedno poudarja, da njegovo mišičasto telo tako najbolje pride do izraza. Kot vedno ima svoje pepelnato blond lase z gelom počesane nazaj, lica gladko obrita.

»Halo? Kaj si gluha al kaj? Lahko že enkrat zapreš to sranje? Pa kaj ti je?«

Max še naprej strmi v ekran. V sobi je slišati le suho drsenje miške, ki jo brezciljno pomika sem

in tja. Jagoda v steni zasliši plazeče se, praskajoče zvoke. Podgane. Zdaj se Max na stolu počasi obrne za devetdeset stopinj, pri tem glavo naslanja na desno roko. Ustnice mu trzajo, levo oko ima priprto.

»Ej, pa kaj ti je?« še enkrat ponovi Jagoda. »Kaj me tko gledaš? In potem nej grem s tabo na pijačo? Ej, brez veze, res ...«

»Kje si bla? Že eno uro te čakam. Kje si bla?«

»V salonu,« odgovori, »kje pa nej bom?«

»Ne mi lagat!«

»Pa kaj ti je?« mu zabrusi. »Kaj ne mi lagat? Mi-slim, samo poglej se: nonstop gledaš te jebene porni-če enga za drugim, pa še drkaš ne.«

Hoče ven, on pa skoči pokonci in jo potegne k sebi.

»Ej, pa kaj ti to resno al kaj? Spust me!«

Za hrbtom išče kljuko, ampak Max jo zgrabi za na-dlahti: »Vprašal sem te, kje si bla, ti kura zafukana!«

»Spust me,« zakriči, »pa ti nisi normalen!«

Še močnejše jo zgrabi, pritisne njena zapestja ob vrata in jo udari v obraz.

»Pa ti si nor, kreten zajeban!« sikne in ga brcne z nogo. »Sovražim te! Res te sovražim!«

Max se hinavsko zasmije in se začne s trupom drgniti ob njo: »Drž gobec.« Stisne ji zapestja, da zasto-ka od bolečine.

»Sovražim te! Slišiš? Ločla se bom, ti pizdun! Ločla se bom! Sita sem te do konca!«

Obraz mu za trenutek zamrzne, zenice se mu raz-širijo. Potem jo z vso silo udari v obraz. Osuplo ga pogleda. Njegov neobvladani bes in vedno močnejši udarci jo prestrašijo. Tokrat je drugače kot običajno.

»Kaj si rekla? Ha? No dej, ponov to svojo pizdarijo! Ponov, če ti rečem, da ponov!«

»Ločila se bom!« krikne. »Grem! Začela bom na novo! Brez tebe, ti svinja usrana!« Srce ji divje bije pod težo njegovega telesa. Končno, jo prešine, končalo se bo.

»Pa kaj si pa ti domišljaš? Ti je dolgčas v glavi al kaj?« Zgrabi jo za vrat, žila na čelu mu utripa, spet jo udari, potem še enkrat. »In kam misliš, da boš šla? Ha? Nazaj k teti Frankici na Balkan al kaj? Ti kurba zajebana!«

Poskuša se osvoboditi iz njegovega prijema. Premočan je, nima možnosti. »Prasec! Kreten! Spizdi! Ne rabim te! Kaj še nisi skapiru? Ne rabim teh tvojih pizdarij!«

Usta se mu penijo: »Še zadnjič te vprašam: kje si bla?«

Jagoda čuti svojo nemoč v njegovem prijemu. Začne jo ovohavati, grize jo, vleče za lase. Potem jo zgrabi za čeljust in jo prisili, da ga pogleda. Hlepi po zraku, z vso močjo ga poskuša odriniti. Ko jo zgrabi še močnejše, mu pljune v obraz. Spet jo udari. Tako močno, da začne hlipati. Prisili jo na tla in se ji usede na trebuh. Do smrti me bo pretepel, jo prebliskne.

»Takooo, Jagodica moja, ha? Kaj sva rekla? Ha? A nisva rekla, da moja Jagodica ne sme lagat? Ja, to sva rekla, a ne? In zdej Jagoda spet laže? Ja – kako pa to?«

Udari jo v obraz. Visoko šumenje v njenih ušesih preglasi vse ostalo. »Jebi se, ti svinja,« izdavi, »jebi se ...«

»Pa kaj ti res misliš, da boš našla koga boljšga, ha? Koga boljšga, a ne, Jagodica moja. Zdej boš vidla, takoj boš vidla ...« Raztrga ji bluzo.

»Samo v salonu sem bla, prisežem ...«

Max ne umakne pogleda z nje in zagradi pas, ki visi čez sedež sobnega kolesa. Obrne jo na trebuh, trdo oklepa njene roke in ji z vso silo večkrat udari po hrbtu. Obraz se ji spači od bolečine.

Kot bi gledala skozi povečevalno steklo, opazuje razpoke v laminatu pod seboj: vsako prasko, vsako nepravilnost, vsako odrgnjeno mesto vidi. Tega počeni poda že od prvega dne ni marala.

S stopal ji strga bele superge in jih zabriše v zrak. Ena zadene računalniški zaslon, ki se takoj prevrne.

»Ma nej gre v kurac!« zakolne in ji ves razsrjen sleče hlače. S pasom jo še naprej udarja po goli koži, da se zvija od bolečine. Pograbi jo za lase, jo z vleče na noge in jo prisili, da se s trebuhom upogne čez sedež. Otepa se, zvija, stiska stegna.

»Dej mir!« zasika. Otrese se hlač, se prime za svoj otrdeli penis in ji ob tem pritiska dlan ob grlo, da se začne dušiti. Zapusti jo zadnja moč, izmučena se preda. Razkreči ji stegna in z vso silo prodre vanjo.

Pozno sonce riše pravokotnik na tleh pred njo. Skozi zaprto okno z ulice sliši glasove. Na steni se njuni senci borita druga z drugo. Sovražim te, sliši svoj glas v sebi, sovražim te. Kot da se ne dogaja njej. Kot da je ni več tu. Ampak je, ona je, ki to doživlja. Nepovratno.

S sedeža naprave zdrsne na tla. Obrne jo na hrbet in se ponovno zažene vanjo. Pride mu. Znoj mu s čela kaplja na njen obraz. Trese se, ihti od bolečine.

Nekaj sekund kasneje si hlače potegne nazaj gor in si pogladi lase, medtem ko ona sključena leži pred njim. V očeh mu srhljivo bliskne. Gleda jo, kot bi bila žival. Potem poklekne k njej in jo potreplja po glavi: »Eh ... dej no, nehi s to dramo tlele za brezveze.«

Še nekaj časa jo tako opazuje, nato vstane in odide iz sobe.

»Danes sem zmenjen s fanti!« zavpije iz kuhinje.
»Ne me čakati!«

Sliši, kako odpre in zapre hladilnik, šelestenje plastične vrečke, kozarec, ki se polni z vodo. Sliši, kako si na hodniku žvižga, ko se obuva. Sliši rožljanje ključev, škripanje vrat, preden jih zaloputne.

Sobo začne polniti mrak. Še nekaj časa negibno leži, zre skozi okno, v turobne stene sosednjih blokov. Potem se obrne na bok, se opre na sobno kolo in počasi vstane. Od bolečin stoka, med stegni je vsa lepljiva. Opoteče se v kopalnico. Ob pogledu nase v ogledalu se zgrozi. Nos krvav, lica črna od razmazane maskare, vrat poln temnih madežev, po trupu, hrbtu in rokah široke rdeče brazde, še čuti udarce. Ko vključi prho in stopi v kabino, zdrsne in z vso težo pade na ploščice. Zajoče, ko ji voda pljusne na pekoče rane. Pod njo v odtoku izginjajo sledi krvi, znoja in sperme.

Sedi za kuhinjsko mizo, ovita v brisačo. Ne potrebujem ga, si ponavlja, ne trebam ga ...

Na hodniku v njeni torbici zavibrira telefon. Še naprej nemo zre predse. Ne potrebam ga ... Ve, da se danes ne bo vrnil domov. Mogoče jutri ali šele čez dva, tri dni. Ne ve, kje spi, kadar ga več noči ni domov, na to se je že navadila. Ampak ko se tokrat vrne, nje ne bo več. Vstane, gre na hodnik in preveri telefon. Nekdo je prek aplikacije rezerviral IPL-tretma: Irina Laurent, ne pozna je, nova stranka. V ponedeljek čez dva tedna. Jagoda potrdi rezervacijo. Čez dva tedna, pomisli, kje bom takrat? In če me začne zasledovati? Če me najde?

Vse jo boli, a vendarle se privleče do spalnice in s police vzame velik kovček.

Irina gre po Wipplingerstraße mimo okrajnega urada in zavije v Jordangasse. Tik pred seboj takoj prepozna olivno zeleno stavbo. Vhodna vrata uokvirja masivno kamnito pročelje, desno se na srebrni tabli vrstijo različne storitvene dejavnosti: psihiater, zobozdravnik, modna agencija, joga, pilates, ortoped in pa salon Cryolab-Power-Beauty.

Pogleda na uro: 13.54. Spet je prezgodnja. Med glasbeniki velja rek: če prideš pravočasno, prideš prepozno. Vseeno pozvoni. Nekaj časa traja, potem domofon zabrenči in Irina potisne težka vrata. Tla širokega hodnika so tlakovana z marmorjem v vzorcu šahovnice. Za vogalom najde dvigalo iz kovane-ga železa, celo majhna usnjena klop je notri. Pritisne gumb za peto nadstropje. Tam izstopi in skozi visoko okno pogleda na dvorišče, kjer se listje dreves blešči v ostri junijski svetlobi. V tem času je zrak zjutraj svež, rezek, a že opoldne je vročina zadušljiva.

Na koncu hodnika so vrata priprta. To bo to, si reče in vstopi. Na desni strani dolgega hodnika zagleda sodobno opremljeno kuhinjsko nišo, nasproti nje pa dvoje vrat z medeninastima tablicama, ki označujeta toaletna prostora.

»Živjo!« zakliče v tišino.

Od nekod zadaj se bližajo koraki, ki postajajo vse glasnejši, potem se prikaže visoka ženska. Irina ji gre nasproti in medtem presenečeno opazuje njene dolge noge, vzravnano hojo in zibajoče se boke v ozkih

belih hlačah. Kot bi se sprehajala po modni pisti, pomisli.

»Hej, živjo!« reče ženska in ji s širokim nasmehom ponudi roko, na kateri ima še vedno nataknjeno belo medicinsko rokavico. Ko to opazi, igrivo zavije z očmi, sname rokavico in Irini še enkrat ponudi roko: »Zdej pa zares – Jagoda, me veseli!«

»Irina,« se ji ta nasmehne, »lep salon imate!«

»O, hvala! Ja, luškan je. Pridi naprej,« reče in ji nakaže, naj ji sledi. Zdi se, da je trenutno edina stranka.

»Sej se lahko tikava, a ne?« vpraša Jagoda. »Sva približno enako stari, nisva? Ej, si pa tut visoka, madonca! In tele tvoji lasje – vau! Kako ti to uspeva? A maš podaljške? Boš vodo? Kapučinček? En kozarček šampanjčka? Steklenica je že odprta.«

»Za šampanjec je še malo prezgodaj ...«

»Ma kje pa,« odvrne Jagoda in zamahne z roko, »sploh ne. Ampak če bi raje vodo, ni problema. Nema problema! Kako si pa pršla? Menda nisi šla peš v tej vročini?«

Irina jo zbegano opazuje: njene platinasto blond lase, porjavelo telo – verjetno od solarija, njene široke, visoke ličnice, precizno oblikovane obrvi, izrazit nos in ravno prav velike ustnice. Čeprav je Jagoda skrbno naličena, njen obraz deluje presenetljivo naravno. V očeh ji tu in tam bliskne senca nečesa temnega, kar na prvi pogled ne sovпада z njeno razigrano, lahkotno naravo, razmišlja Irina.

»Tako bom nazaj,« reče Jagoda, preden Irina lahko karkoli odvrne, »ti se kar used.« Potem izgine za vrati.

Irina se ozre po sprejemnici. Ob steni stoji kavč iz rožnatega velurja, pred njim pa ovalna kristalna mizica in na levi petglava svetilka v futurističnem slogu. Mehka puhasta preproga zaokrožuje ta kvartet. Ko se Irina ravno usede, se Jagoda vrne z dvema kozarcema penine in enega potisne Irini v roko: »Evo, tuki maš, ne morm te pustit na vodi.« Pomežikne ji. »Tole naju bo fino poživilo.«

Potem tudi sama sede, prekriža noge in se nasloni nazaj, kot bi s prijateljico sedela v baru na plaži.

»Ajde, na zdravje!« Jagoda s kozarcem trči ob Irininega. »Prost!«

»Santé!« v zadregi zamrmra Irina, medtem ko Jagoda na dušek zvrne šampanjec. Nato odloži kozarec in v roke vzame obrazec.

»Preden začneva, morva izpolnit še tole, zarad varnosti, veš. Okej, se pravi: še nikol prej nisi delala IPL, ne?«

»Ne. Nikoli.«

»Okej. In tvoje ime je Irina Lau...«

»...rent,« dopolni Irina.

»Točno, Laurent! Od kje pa si?«

Irina takoj začuti odpor. Nikakor ne želi govoriti o svojem izvoru. To je morala početi dolga leta, venomer pojasnjevati, zakaj ima francoski priimek, če je vendar rojena v Romuniji, pojasnjevati, kaj počne na Dunaju, in ne nazadnje – ali res lahko živi od glasbe. Takšni pogovori jo še vedno dražijo in utrujajo. Poleg tega se noče pretvarjati, da je presenečena: ja, Jagoda je Hrvatica, to ji je bilo hitro jasno. Na univerzi za glasbo je spoznala kar nekaj Hrvatov. Z

enim od njih je celo več let igrala v kvartetu. Zlahka razlikuje med hrvaškimi, ukrajinskimi, poljskimi, ruskimi, slovenskimi in drugimi vzhodno-, zahodno- in južnoslovanskimi intonacijami. Vsaj tu, v tem salonu, noče že spet kopati po svoji preteklosti in se primerjati z Jagodo, razpredati o njenem tujstvu na Dunaju. Pa vendarle reče: »Iz Bukarešte, ampak moj oče je Francoz.«

»Evo, vidiš, sem vedla, da si Romunka,« vzklikne Jagoda. »Čisto tako si videt. Poznala sem eno Romunko. Moja prva sostanovalka je bla. Dakaria. Ej, kakšno ime ... Dakaria. Ampak ti povem, Dakaria je bla šefica. Vse je znala zrihtat. Vse! Res! Že več k deset let je nisem vidla ... No, jst sem pa z Lošinja.«

Irina brezbrizno prikima, ne da bi karkoli dodala, medtem ko Jagoda že nadaljuje: »Poznaš Lošinj?«

»Jajaja ...« se Irina trudi zveneti zainteresirano. »Ena kolegica je bila tam. Klima je dobra za pljuča, drži? Tam v bližini je tudi tisti otok Susak, ali kako se že imenuje, če se ne motim ...«

»Ja, Susak,« prikima Jagoda in se začne smejati. »Tam živijo vsi tisti incestuozci z deformiranimi obrazi.«

»Okej ...«

»Ja, ampak Lošinj, veš, to ni nek party otok. Ni ti to Ibiza.«

»Ja, razumem. Greš poleti zmeraj nazaj?«

»To poletje ne, drugač pa ja ...«

Jagodi se na obrazu zariše skrb. Rokave svoje bele lanene srajce potegne navzdol in pogovor preusmeri nazaj k vprašalniku. Bolezni, alergije, operacije in na

koncu: morebitna nosečnost. Irina na vse odgovori z »ne«.

»Res? Pa si že bla kdaj noseča?«

»Ne,« odgovori Irina. Pogovor za njen okus postaja preveč zaupen. Vztrajno molči, a Jagoda ne odneha: »Ja, okej, ampak a si želiš otroke? Mislim, sej ni nujn, ampak sej veš – nisva več dvejeset, a ne? Jst to totalno čutim, da nisem več dvejeset. A ti ne? In potem te familija ves čas živcira z vnuki ...«

Irina postaja nepotrpežljiva: »Če se zgodi, se zgodi,« odvrne.

»Če se zgodi ...« ponovi Jagoda. Irinina stoična zadržanost jo čudi. Pogleda njen kozarec, skoraj poln je še. »A boš še en požirek,« reče, »no, dej, boš vidla, da se boš takoj boljš počutla.« Potem zamenja temo: »IPL je velik boljš k sugaring al pa voskanje. Po sugaringu si največ en teden brez dlak. To je res totalna bedarija, hodiš okol k jež. A veš, kaj mislim? Pr IPL maš pet terminov in to je to.«

V tem trenutku Irina ob skledi veganskih piškotov Schoette opazi letak s sliko ježa. Vedno bolj nestrpno se preseda na kavču. Nazadnje Jagoda končno odloži formular, vstane in pomigne Irini, naj ji sledi v sosednjo sobo. Tam Irina na levi zagleda masažno mizo, za njo pa celo vrsto naprav, ki jih še nikoli ni videla.

»Tuki lahko odložiš obleke,« reče Jagoda in pokaže na žametni fotelj v kotu, »pol se pa kr ulež na mizo, prov?«

Irina brez besed prikima. Ko Jagoda zapre vrata za seboj, si sleče krilo in spodnje perilo, potem se uleže

na mizo. Čez nekaj trenutkov za vrati spet zasliši Jagodo: »Lahko?«

Vstopi, se približa Irini in skloni glavo nad njeno vulvo.

»Samo bikini?«

»Ja, prosim.«

»A nej grem še mal nižje? Sej veš – tko mal bolj downtown.« Pokaže na začetek dlačic in pomežikne, medtem ko si ogleduje korenine: »A si se včer obrila?«

»Ja, rekla si, naj se obrijem.«

»Jaja, vse okej, sam mejčken rdeče je, veš. Ampak brez skrbi, lahko delam, sem že hujše stvari doživela. Kaj vse si ženske tuki spodaj nardijo, svašta res ...«

Irina poda črna očala, ki so videti kot profesionalna plavalna očala.

»Za zaščito,« reče in si sama nadene večja, prozorna. Irina za svojimi ničesar več ne vidi, obdaja jo tema.

»Takoј bova gotovi.«

Jagoda začne napravo prestavljati z enega mesta na drugo. Irina ob tem čuti rahlo zbadanje.

»Kako si me pa našla?« vpraša Jagoda.

Irinin sluh je ostrejši, zdaj ko ničesar več ne vidi. Jagoda ima lep glas, ugotovi, žameten.

»Ena moja kolegica hodi sem,« odvrne.

»Aha – kaj pa počneš?«

»Čelistka sem pri Filharmonikih.«

»Okej, kako je pa ime kolegici? Še eno glasbenico mam za stranko. Mogoče je to ta!«

»Marina.«

»Marina? Ne, to ni ta. Moja stranka je Olívia.«

»Olívia?« Irina se zamisli. »To ime mi je znano ...«

»Olívia Lazar.«

»Oh!« vzklikne izza očal. »Seveda, Olívia Lazar! Poznam jo – bila je na univerzi za glasbo. Dve, tri leta za mano. Olívia Lazar, ampak ona je pianistka.«

»Ja, in?« Jagoda zdaj nekoliko premočno pritisne napravo na Irinino kožo.

»No, ja, ker si rekla, da bi lahko bila moja kolegica ... pri nas ni pianistov.«

»Okej, če ti tko rečeš,« odvrne Jagoda, »Olívia že tri leta hodi k men.«

»Na IPL?«

»Ne, na krioterapijo. Ona je en tak pingvinček, veš. Na -130 se najbolj počut.«

»Pingvinček?« se Irina kratko zasmeji. »Dolgo je že nisem videla. Kako je?«

»Ja, no, sej veš, pr Olívii se vedno kej dogaja,« odgovori Jagoda. »Trenutno ma enga nagravnega loverja. Menda že več let ... Schrecklich! Mislim, res ne vem, kaj ji je. Sploh me noče poslušat, če ji kej rečem ...«

Irina v njenem glasu zazna kanček žalosti, ki je ne zna opredeliti.

»Nagravnega loverja? Kaj točno misliš s tem?« vpraša, a Jagoda v odgovor le zavzdihne in nadaljuje z napravo.

»Dobro se je spomnim,« nazadnje reče Irina. »Olívia je vedno imela svojevrsten okus.«

»Ja, ti verjamem ... no, nej počne, kar ji paše. In – maš že kakšne načrte za dopust?«

»V Porto letim.«

»V Porto?!« vzklikne Jagoda. »Pa sej tam niti normalno plavat ne morš! Kaj boš tam?«

»To ni važno,« odvrne Irina.

»Pff, okej ... Evo, sva že fertik! Vidiš, še deset minut ni trajal!«

»Tako hitro,« reče Irina, si sname očala in pogleda navzdol.

»Sej sem ti rekla. Mal te še namažem z aloe vero. Po kakih desetih dneh bojo prve dlake začele izpadat. K pr kemo, a veš?«

Jagoda zapre vrata za Irino, gre v kuhinjo in na dušek spije pol steklenice vode. Usta ima izsušena. V sprejemnici se sesede na kavč, zre v strop, pred očmi se ji megli. Zaviha rokave in si ogleduje sledi ran in prask, ki jih je še vedno videti na njeni koži. Dan za dnem si skuša izbrisati iz spomina tisti večer. Tako daleč še nikoli ni šel. Zapre oči, da bi se malce odpočila, ko zazvoni telefon: mama. Nima moči za ta pogovor, ampak se vseeno oglasi: »Mama? Kako si?«

»Jagodica! Dugo se nismo čule, kako si? Zvučiš malo umorno.«

»Ne, mama ... ma samo je vroče ...«

»Pa dožite na more! Kdaj imata dopust?«

Jagoda okleva. »Dobila sem ponudbo za dodatno izpopolnjevanje,« potem reče, »zato to poletje ne bova mogla. Bom pa potem lahko delala celo v dermatoloških ordinacijah,« še naprej laže.

»Ajde, dobro, šta je tu je, samo da si ti meni dobro,« odvrne mama. »Max je u redu?«

»Ja, za vikend gre s fanti veslat.«

»Dobar ti je to dečko, drži ga se. Ajde, čuvaj se, čujemo se! Pozdravi Maxa!«

»Ja, se slišimo!«

Jagoda prekine zvezo in zakoplje obraz v blazino. Za zaprtimi očmi se spominja poletnih večerov, ko je bila še otrok: z mamo in Marinom, Jagodinim mlajšim bratom, gredo ob obali v sosednjo vas. Večerni zrak je omamen, prežet z ostanki dneva, z vonjem

pinij, fig, žajblja in oleandrov. Družine se ob tem času vračajo s plaže. Na kamnitih terasah visijo kopalke, voda kaplja z njih. Očetje do pasu goli pripravljajo žar, mame pa z mokrimi lasmi nosijo ribe, meso in zelenjavo na teraso, njihova telesa so zavita v paree, zavezane okoli vratu. Otroci kriče divjajo po ulicah, medtem ko čakajo na večerjo. Dim žerjavice se širi po vsej vasi. Slišati je rožljanje jedilnega pribora, cingljanje kozarcev, sikajoče šumenje piva. V daljavi buči morje, valovi udarjajo ob pečine. Pot do sosednje vasi vodi ob strmih skalah.

»Dođi, Marine!« zakliče Jagoda in svojega mlajšega brata povleče za roko.

»Ne mogu više,« ta zastoka s piskajočim glasom in obstane pred skalami.

»Samo še malo, pa bomo v vasi,« ga bodri mama in ga potegne za roko.

Po mečih jih praska suho grmičevje, na brežinah se pasejo ovce. Jagodo zanima, zakaj imajo na kožuščkih rdeče kroge.

»Označene so,« odvrne mama.

Kamenje ob poti je tako spolzko, da se Jagoda ob vsakem koraku boji, da bi zdrsnila, si zvila gleženj ali pa padla. Ko končno prispejo v пристanišče in prečkajo most, zašelesti plastična vrečka, v kateri mama nosi posušene ostanke belega kruha. Na pomolu jih razdeli med Jagodo in Marina, ki jih mečeta v morje. Ko priletijo galebi, od veselja kričita. Včasih koščke ujamejo že v zraku. Ta večerni sprehod z otrokoma mami veliko pomeni.

Preden se odpravijo nazaj, jih čaka obvezen sladoled. Dve kepici za vsakega. Otroka stojita pred vitri-
no in si z lačnimi očmi ogledujeta banjice, v katerih
se bohota sladoled vseh mogočih barv, nekatere so
videti strupene.

»Vidi, mama,« vzklikne Jagoda, »tale je kot Smr-
keta!«

Možakar s kapitanovo čepico vpraša, ali želita kor-
net ali lonček. Vedno izbereta kornet. Potem se od-
pravijo nazaj domov. Enkrat jim pot prekriža velik
progast gož in mama otrokoma zabiča, naj ostaneta
za njo, medtem ko sama nepremično stoji pred kačo,
dokler se ta ne splazi mimo. Poletje na otoku je polno
pustolovščin.

Jagoda odpre oči in pogleda na zaslon, kjer je še
vedno videti trajanje zadnjega klica. Globoko za-
vzdihne in vrže glavo vznak. Bi sama zmogla biti
tako dobra mama? se sprašuje.